

İlk Fırça Darbesiyken Ruhların Çağlaması

– GüneriYILDIZ · 26 Haziran 2013

İLK FIRÇA DARBESİYKEN RUHLARIN ÇAĞLAMASI

Yaşarken çözemeyen anlamını saf aşkın
Saldırır her bir şeye, sohbetle olur taşkın

Ay şavkında görünür saklanmış kılıç kında
-Buruk bir aşk tadında ufkumuz mu akışkan
Kıpkırmızı kan mıydı parlaklıkta yer yer mat
Kızılca kıyametle döner evren çarkında
Görüp göreceğini aldınsa kalanı at...
-Olma bu kadar meyas, olma böyle yapışkan

Sedef kakmalar ile hançerlerle yakında
Bir sefere çıkmanın bitmez iştihakında
Bir sultana dönüşür, koşturursun akında
Ve bir at ki bembeyaz tüyleriyle belirir
Yarı gölge ve saydam tüyde yıldız lekesi
Sonra ne olur, bilmem; sakın iken delirir
Dizlerinin altında bu halka neyin nesi
Gönül mahkûmlarının okunur fezlekesi...

Aşk, görülen düşlerin belki kırık yanadır
Aşk, ölüme koşanın dünyevi nisyanıdır

Bu tılsımı damara sonra gönle, ruha ve
Bütün bütün bedene yayandır taam, meyve

Meyve'nin üzerinden ve'sini bir geçiver
Say ki yeşil kabuğu ince ince soyulmuş
Dolduruver kadehe kalan mey'i içiver
Hedefe ulaşmadan say kervanlar soyulmuş

Kaybetmişsin ruhunu düşünce intizara
Dur! İlerde engel var; dur, çekil bir kenara

Aşk, gölgenin gölgeyle bitiştiği o anın
İçindeki en derin kuyu duvarlarında
Tutunup yaşamaya çalışan ilk insanın
Salınıp gezmesidir cennet diyarlarında

Ve doğarken insanın görmesi, ağlaması
Nasıl bir rastlantı ki bu görülmez san'atın
İlk fırça darbesiyken ruhların çağlaması
Etrafında uçuşur kuşlar emriyle Zat'ın

-Aşk, güneşin yakması, dolaşmasıdır kanın
-Aşk, gözünde bayramdır canlara hoş bakanın

(24.12.2012 / Elazığ)
Güneri Yıldız